

HIT- ÉS ERKÖLCSTAN OKTATÁS

A 2015/16-os tanévtől már nem csupán az 1., 2., 5. és 6. évfolyamosok (a 6 osztályos középiskolákban a 7. és 8. évfolyamosok), hanem – a felmenő rendszer miatt – az 1., 2., 3., 5., 6. és 7. évfolyamosok (a 6 osztályos középiskolákban továbbra is a 7. és 8. évfolyamosok) választhatják a katolikus hit- és erkölcsstant. Ez az egyre bővülő lehetőség a beiratkozások alkalmával újra aktuális feladatként is jelentkezik. Kérem, hogy lehetőségeikhez mérten tegyenek meg mindent azért, hogy minél több gyermek részesülhessen ebben az új formában a katolikus hitoktatásban.

KÖSZÖNET

A Szent József díj átvétele után, próbálok önmagamból kiszajtolni valamit, azt az örömet, amit várnak tőlem.

Felzúgott a templomot betöltő hatalmas taps, és ekkor melegség áradt a szívemben, az Alapítványt ismerik, dicsérik. Örömmel töltött el. Azután, az első megnyilatkozásom az volt, hogy az érdem nem az enyém. Az érdem Isten után azoké, akik lehetőséget teremtettek a munkára. Láttam nem értenek, zavart a gratuláció. Az elvetett magból, érett gyümölcs lett, amely mindannyiunk eredménye. - Újabb kétségek gyötörtek. A díj a Szent József az időkért Alapítványt illeti, mégis nekem címezik? Pedig az itt eltöltött hosszú éveket szeretném majd Istennek átnyújtani az összes botladozással, nehézségekkel, apró örömeikkel. Reményem, hogy ezt a kellő időben mégis megtehetem, és dicsőítő hódolattal kifejezhetem.

Köszönöm Atyám!

Kertész Mária

NAGYBŐJTI LELKIGYAKORLATON VOLTUNK

„Nem elég megfogni és megcsókolni a keresztet. Hordozni is kell” – olvastuk a pélibőldszentkereszt kegyhely és szalézi bölcső kapuján, Bosco Szent János idézetét. E rendházba tartottuk a Szerzetesek évében nagybőjti lelkigyakorlatunkat a Szent József családközösség számára.

Egy hétvégét töltöttünk itt Jézus Krisztusban történő megújulásunk és lelki feltöltődés gyanánt. 4 család felnőtt tagjai és a picit Anna voltunk jelen Tóni atyával közösen.

Egy különleges fátylas keresztúttal indítottuk Esztergomban, melyre atya invitált bennünket, majd két jelentősebb téma köré szerveztük ottlétünket. Egyrészt alaposabban meg akartuk ismerni Szalézi Szent Ferenc, és Don Bosco életét, lelkipásztori tevékenységüket, a szalézi pedagógiát és lelkiismeret, illetve a Szaléziak Szent Istvánról elnevezett magyarországi rendtartományát. Ábrahám Béla tartományfőnök atya elmesélte nekünk a megújult barokk templom történetét, és sokat mesélt a rendről is, melyről mi, családok is készültünk előzőleg.

Másik témaként a házasság erősségein és gyengeségein, örömein és megpróbáltatásain elméledtünk Ferenc pápának a római kúriához írt levele és Tóni atya tanításai nyomán.

Majd feladatokat kaptunk, madárnevekkel és lehetetlen mesterségekkel „dobálóztunk”, és szélben sétáltunk, lángost ettünk.

Témáink között szerepelt még az üdvösség, talentumaink és egy nagy kérdés: Mit szeretne Benned elérni az Úristen? – kérdeztük magunktól, s talán kérdezi meg sok mindenki más is saját magától a nagybőjti elcsendesülésben.

Nemesné Boros Anita

A CSERKÉSZ LELKI NAP

Témája idén tavasszal a félelmek, fájdalmak voltak. Egy bemelegítő játék után mindenki felelevenített néhány ilyen emléket, majd a megbocsátásról és arról beszélgettünk, hogyan lehet pozitívan kritikát megfogalmazni. Ezután egy tánc- és hittantanár érkezett hozzánk, akit nyolc éve motorbaleset ért, és mozgássérült lett, de nem adta fel az álmait, azóta is tánctanár. Ő beszélt nekünk az istenképének változásáról.

Miután Holló András, kerekese székese tánctanár idősebb korosztálynak szóló előadása befejeződött, a kisebbek is megérkeztek, s kicsik-nagyok együtt tanulhattak meg egy egyszerű, de annál szebb barokk korabeli táncokoreográfiát.

A kiscserkészek kikapcsolódásképp játszottak, majd „visszautaztak az időben” és Sámson történetében találhatták magukat, amit egy bábjáték keretében tekinthettek meg. A tanulságos históriát gyermeknyelven dolgozták fel, sorversenyek, játékok keretében elevenítették fel Sámson nehézségeit, küzdelmeit.

A nagyobbak eközben különböző fogyatékosokat próbálhattak ki, és a fogyatékosokhoz való hozzáállásukról beszélgettek. Majd kiválasztottak egyet Jézus gyógyításai közül, és ezt ismerték meg jobban drámajátékkal, beszélgetéssel.

AZ ÉLET IGÉJE, 2015. ÁPRILIS

„Mindenkinek mindene lettem” (1Kor 9,22)

A korintusiakhoz írt első levélben Pálnak védekeznie kell, mert kétségbe vonják apostol voltát. Pál, miután „látta Jézus Krisztust” (vö. 9,1), teljes joggal tart igényt erre a címre. Bár élhetne apostoli jogával és hatalmával, inkább szolidaritást vállal mindenkiel, egy lesz közülük, hogy eljuttassa hozzájuk az evangélium újdonságát.

Ötször is elismétli, hogyan vált eggyé: a zsidókkal, és irántuk való szeretetből alávetette magát a mózesi törvénynek, noha magát nem tartotta a törvény alávetettjének; aztán a nem zsidókkal, akik nem követik a mózesi törvényeket, köztük is úgy van jelen, mintha a mózesi törvényen kívül állna, pedig a nagyon sokat követelő jézusi törvénynek van alávetve. Azokkal, akiket „gyöngének” neveztek – valószínű az aggályos keresztények voltak, akiknek problémát jelentett, hogy a bálványoknak áldozott húsból egyenek –, ő is gyöngévé vált, pedig „erős”, mert szabad ezektől. Egyszerűen „mindenkinek mindene” lett.

Elmondja, azért tesz így, hogy mindenkit „megnyerjen” Krisztusnak, és mindenképpen „megmentsen” legalább némelyeket. Tudja, hogy csak néhányan fognak válaszolni szeretetére, de emiatt senkit sem szeret kevésbé, mindenki szolgálatára áll, ahogy az Úr példáján látta: Ő Isten volt, és „kiüresítette magát, szolgai alakot öltött és hasonló lett az emberekhez.” (Fil 2,7)

„Mindenkinek mindene lettem”

Chiara Lubich ezt az alapállást hangsúlyozza, amikor a „szeretet művészetéről” beszél, melyet egyetlen kifejezésben összegez: „váljunk eggyé”. A szeretet „diplomáciáját” látja ebben. „Ha valaki sír – írja –, sírjunk vele! Ha nevet, örüljünk vele! Így megoszthatjuk egymással a keresztet, hogy több vállalra nehezedjen, és megokszorozódik az öröm, mert sok szív részesedik benne. [...] Váljunk eggyé a felebaráttal Jézus iránti szeretetből, Jézus szeretetével, mígnem a felebarát is, a bennünk lévő isteni szeretettől édesen megsebezve eggyé akar majd válni velünk, és kölcsönösen segíteni kezdjük egymást, megosztjuk álmainkat, terveinket, érzéseinket. [...] Ez a szeretet diplomáciája. Kifejeződésében és megnyilvánulásában nagyon hasonlít a szokásos diplomáciához, mert nem mindent mond ki, amit elmondhatna, mert a testvér nem örülne neki, és Isten előtt sem lenne kedves; tud várni, tud szólni és célba tud érni. Az Ige isteni diplomáciája, aki testté lett, hogy átistenítsen minket.”

Chiara finom pedagógiával bemutatja az „eggyé válás” mindennapos akadályait is: „Néha a szétszórtságból, néha a kontroll nélküli vágyból adódik, hogy meggondolatlanul elmondjuk, amit gondolunk, vagy kéretlenül tanácsot adjunk. Mások azért nem vagyunk kész eggyé válni felebarátunkkal, mert úgy gondoljuk, nem érti meg szeretetünket, vagy más előítéletek fékeznek le irányában. Megakadályozhat az a rejtett szándék is, hogy megnyerjük saját ügyünknek.” Az eggyé váláshoz tehát határozottan „arra van szükség, hogy elvágjunk, vagy félre tegyünk mindent, ami leköti a szívünket és a gondolatainkat.” Folyamatos és fáradhatatlan, kitartó és érdeklődés nélküli szeretetre van szükség, mely Isten nagy és hatalmas szeretetére bízta magát.

„Mindenkinek mindene lettem”

Ez az evangéliumi meghívás nem azt kívánja, hogy kritika nélkül elfogadjuk a másik minden cselekedetét, mintha nem lenne saját életstílusunk vagy saját elképzelésünk. Ha oly mértékben szeretünk, hogy a másikká váltunk, és amiben osztozunk vele, az ajándék, szeretetből, és őszinte kapcsolatot szült közöttünk, akkor meg lehet, sőt meg is kell osztanunk vele gondolatainkat, még akkor is, ha esetleg fájdalmat okozunk ezzel, de végig meg kell maradnunk a legmélyebb szeretetben. Az eggyé válás nem a gyengeség jele, nem nyugodt, békés együttélésre törekvés, hanem egy szabad és szolgálatkész ember megnyilvánulása, amihez bátorságra és határozottságra van szükség.

Fontos, hogy szem előtt tartsuk az eggyé válás célját is.

Pál az üdvösségre szeretné vezetni az embereket, ezzel igazolja, hogy mindenkinek mindene lett. Ez az út, hogy beléphessünk a másikba, és felragyogtassuk a benne élő jót és igazat, felélessük az esetleges hibákat és elültessük benne az evangélium magját.

Ez a szándék „eggyé válásunk” végső oka. A politikának és a kereskedelemnek is érdekében áll közel kerülni az emberekhez, behatolni a gondolataikba és megérteni igényeiket, szükségleteiket, de itt mindig jelen van a törekvés, hogy ez megtérüljön. Az „isteni diplomáciában – Chiara szerint – éppen az a nagy, a sajátos és talán páratlan is, hogy a másik java mozgatja, és az önzésnek még az árnyékától is mentes.”

„Váljunk eggyé” tehát, hogy mindenkit segítsünk növekedni a szeretetben, és így hozzájáruljunk az egyetemes testvériség megvalósulásához, ami Isten álma az emberiségről, Jézus az életét adta ezért.

Fabio Ciardi OMI